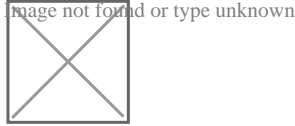

Η Εκκλησία που έχουμε και η Εκκλησία που θέλουμε (Ιερομόναχος Ελευθέριος Μπαλάκος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Θα ξεκινήσω με λόγια όχι δικά μου. Με λόγια κάποιου άλλου, που είτε το αποδεχόμαστε είτε όχι (οι ορθόδοξοι εννοώ) είναι πολύ σημαντικός γιατί εξέφρασε στις νέες Ορθόδοξες συνθήκες αυθεντικά τη μακραίωνη παράδοση της Εκκλησίας μας. Γράφει ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν σε ένα βιβλίο του:

Υπάρχει μια απόλυτη ρήξη ανάμεσα στο περιεχόμενο (αυτό που διαβάζεται, ψέλνεται, τελείται) και στην αντίληψη που έχει γι'αυτό ο προσευχόμενος λαός. Υπάρχει ένας υποσείνηδητος - ή μάλλον ασυνείδητος φόβος- μήπως ανακαλύψεις ξαφνικά πως τα πάντα έχουν νόημα. Αλλά ευτυχώς τα πάντα καλύπτονται από ένα παχύ στρώμα... κλείνονται από τις πόρτες του τέμπλου, αμβλύνονται και εξημερώνονται από ακίνδυνα έθιμα και «παραδόσεις», γεμάτοι από υπερηφάνια πως όλα τα διατηρήσαμε και τα διαφυλάξαμε.

Κάπως έτσι μπορεί κάποιος να περιγράψει τη σύγχρονη κατάσταση-εικόνα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ο Λόγος του Χριστού που είναι μάχαιρα και φτάνει μέχρι τα εσώτερα του ανθρώπου έχει γίνει μια θρησκευτική διδασκαλία και η χριστιανική ζωή που προτείνει η Εκκλησία Του από επαναστατική κίνηση αγάπης, έχει γίνει τύπος, έθιμα και κανόνες.

Η Εκκλησία απο οικογένεια και σπίτι πνευματικό έχει γίνει θεσμός. Ο κληρικός από πνευματικός πατέρας, έχει γίνει διοικητικό όργανο και ιδιαίτερη «κάστα» μέσα στην Εκκλησία. Οι πιστοί έχουν μεταμορφωθεί σε καταναλωτές θρησκευτικότητας που χρειάζονται τον κλήρο, όχι με την πατρότητα την πνευματική αλλά ως θρησκευτικό υπάλληλο να ικανοποιήσει τις θρησκευτικές τους ανάγκες.

Έτσι η Εκκλησία μεταμορφώνεται σε έναν θεσμό που αποφαίνεται για ζητήματα ζωής, που μιλάει εχθρικά, που αισθάνεται ότι απειλείται, που νιώθει ότι τον αμφισβητούν.

Πολλές φορές περιγράφοντας τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε ως Εκκλησιαστικό Σώμα μένουμε στην περιγραφή του προβλήματος. Δεν αρκεί αυτό. Χρειάζεται να προτείνουμε λύσεις και πολύ περισσότερο χρειάζεται να περάσουμε σε δραστικές πράξεις.

1. Τα μυστήρια του Βαπτίσματος και του Χρίσματος

Τα εισαγωγικά Μυστήρια στην Εκκλησία πρέπει να είναι και εισαγωγικά και Μυστήρια. Τι θέλω να πώ με αυτό. Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια πριν κάποιος δεχθεί το Μυστήριο του Βαπτίσματος. Έαν είναι ενήλικος μακρόχρονη κατήχηση και δοκιμασία. Γνωρίζει την πίστη; Έχει σταθερότητα να βαδίσει τη νέα χριστιανική ζωή που ξανοίγεται μπροστά του; Έχει ξεκάθαρους σκοπούς ζητώντας να ενταχθεί στην Εκκλησία. Έαν είναι βρέφος ή παιδί ο μέλων να τελέσει το μυστήριο κληρικός πρέπει να εξετάσει εάν το παιδί έχει γύρω του περιβάλλον (οικογένεια, ανάδοχο) που θα το κατηχήσει και θα το μυήσει στην πίστη και τη ζωή της Εκκλησίας. Έαν δεν υπάρχει η προϋπόθεση αυτή, κατ'εμέ θα πρέπει να αναβάλλουμε την τέλεση του Μυστηρίου. Τι νόημα έχει να τελούμε κάτι απλά για να το τελέσουμε; Τι νόημα έχει να «εντάξουμε» στην Εκκλησία πιστούς που δεν θέλουν ουσιαστικά να ενταχθούν σ'Αυτήν; Τι νόημα έχει να παραδίδουμε ένα νεοφώτιστο βρέφος σε μια οικογένεια που δεν έχει καμιά προϋπόθεση και καμιά διάθεση να εισαγάγει το παιδί της στην Εκκλησία; Πόσο έγκυρα είναι εν τέλει όλα αυτά τα Μυστήρια; Δεν θέλουμε μεγάλους αριθμούς οπαδών. Συνειδητά πιστούς θέλουμε και αυτό θα γίνει απ'τη μία όταν μετριάσουμε τον νηπιοβαπτισμό ή καλύτερα όταν τον τελούμε μόνο με ουσιαστικές προϋποθέσεις και όταν δοκιμάσουμε ικανά τους ενήλικες που μας ζητούν να βαπτιστούν. Ας πιάσουμε το ζήτημα απ'τη ρίζα δηλαδή. Πριν παραπονεθούμε για το ότι οι χριστιανοί δεν έρχονται στην Εκκλησία, ζουν ζωή μακριά απ' Αυτήν κλπ, ας δούμε τι κάναμε εμείς ώστε να βοηθήσουμε όλους αυτούς τους ανθρώπους να έρθουν συνειδητά κοντά μας.

2.Ο κλήρος

Ο κληρικός, ο Επίσκοπος και ο Πρεσβύτερος πρέπει να λειτουργούν ως πατέρες μέσα στην Εκκλησία. Και πώς θα γίνει αυτό; Αυτό θα γίνει μόνον όταν υπηρετούν τους αδελφούς τους θυσιαζόμενοι σύμφωνα με το μέτρο της αγάπης που μας έδειξε ο Χριστός. Εκείνος ο μεγάλος και κατ'εξοχήν Ποιμένας και οι λειτουργοί του συμμετοχοί στη δική Του Ιερωσύνη και στη δική Του αποστολή. Η Ιερωσύνη δεν είναι χώρος για επίδειξη προσωπική, μέρος για να κάνει κάποιος καριέρα, να είναι μάνατζερ. Να γίνει γνωστός, να βγάλει χρήματα, να καλύψει και να συγκαλύψει τα προσωπικά του πάθη και αδιέξοδα. Να κυριαρχήσει επάνω στους άλλους, να αστυνομεύσει συνειδήσεις. Για να αρχίσουν αυτά να γίνονται πραγματικότητα πρέπει ο κληρικός να είναι κληρικός. Δηλαδή αυτός που του έλαχε ο κλήρος μέσα απ' την κοινότητα των πιστών.

(συνεχίζεται)